

Ze teekent heel goed portretten, waar ze zich steeds in oefent. Maar glas in lood is haar idee om zich in te bekwamen.

De foto toont Lottie Lanooy in haar atelier, een vriendelijk huisje met veel glas en licht, waar ze nog veel mooie dingen hooft te maken.

Wat ze vasthoudt, is een kinderkopje in lood. Op den achtergrond is een goed gelijkend portret van een jongmensch zichtbaar.

Ze heeft nu eenige opdrachten, wat voor een jonge beginneling toch zeker wel heel aanmoedigend moet zijn.

Op de tentoonstelling ontbraken verder ook

niet de Gerofabriek te Zeist, die mooi werk in gero-tin en gero-zilver liet zien, en de Fabriek van Zilverwerk te Schoonhoven; evenmin de Kunstaardewerfabriek „St. Lukas” te Utrecht met haar speciaal aardewerk, en „De Porcelyne Fles” met het overbekende Delftsch aardewerk.

Zoo wordt dan steeds meer goede smaak en onderscheidingsvermogen aangekweekt. Van lieverlede zal men er toe komen bij het kiezen en samenstellen van het intérieur het praktische en eenvoudige te combineeren met het stijlvolle en sierlijke, zal men gevoel en liefde krijgen voor vorm en lijn en kleur.

VERZAMELHOEKJE.

Japonnen van melk.

In Amerika heeft men er iets nieuws op gevonden, om de stof te verkrijgen, waarvan tegenwoordig een zoo geringe vlaktemaat reeds voldoende is om een damesjapon uit te fabriceren. Men maakt er n.l. van caseïne, verkregen uit melk, een schitterende en soepele zijde, die zich voortreffelijk voor den aanmaak van robes leent.

En deze melkzijde is niet het eenige modenovum in de Nieuwe Wereld. Er zijn daar ook stoffen, geweven uit stroo en verder ook leer, dat van stroo is gemaakt. Zoodat gevangenen, in stede van te jammeren over hun strooleger, zich met wat goeden wil van hun ligstroo zouden kunnen kleeden en schoeien.

(De Telegraaf).

Een nieuw HoofddekseL.

Als laatste nouveauté geldt een hoofddekseL, dat zijn oorsprong vindt in de leeren kap van den motorrenner. Van voren is het geheel randloos, terwijl bij de ooren met een rechten hoek een zijdegedeelte afdaalt, dat het effect heeft van een plat neergeslagen oorlepel. Vilt is natuurlijk het eenigst materiaal, waarin zoiets gemaakt en gedragen kan worden, zoolang de belanghebbenden bij den handel in slangenhuid er niet een nieuwe aanwinst voor hun artikel in zien.

De rechten der vrouw in Mexico.

De Journal Français du Mexique meldt, dat de hervorming van het Burgerlijk Wetboek, welke in studie is genomen, het actief en passief kiesrecht voor de vrouw voor alle openbare ambten voorstelt; de vrouw kan volgens dit ontwerp contracten sluiten zonder de machtiging van den man en zelfs tegen zijn wil.

Nieuwe Armbanden.

Na de vele soorten armbanden en sieraden, die Parijs lanceert, is nu de mode aan den eenvoud: sieraden van leer. Een leeren armband van kleine gevlochten bandjes, quasie met gouden spijker-tjes aan elkaar geslagen.

Slangenhuid.

Sieraden van slangenhuid zijn in de mode. Alleen maar, geen slang behoeft er het huidje om te verliezen. Uit de huid van runderen worden alle mogelijke huiden van exotische reptielsoorten bedriegelijk nagemaakt. Een nieuwe modedwaasheid.

De Man als Huisvrouw.

Er was een Ier, die niet werken wilde, of geen werk kon krijgen. Zijn vrouw eischte daarop voor den rechter, dat haar man zou gelast worden, het huishouden te verzorgen en op de kinderen te passen. Zij voelde zich sterk genoeg, om het gezin te onderhouden. Haar eisch werd ingewilligd en de vader werd veroordeeld, om in 't vervolg vrouwenwerk te doen.

ONZE KLEEDING.

IN het September-nummer schreef Mej. A. Balder onder deze rubriek o.a.:

„Er wordt verteld, dat de plissee's achter den tijd zijn. Maar 't is niet zoo. Hier geldt ook „wat men wil, gelooft men graag.” 't Is niet zoo gemakkelijk aan goede plissee's te komen, en dus.....”

Naar aanleiding daarvan vestigt de firma Schellekens te Amsterdam de aandacht op haar borduur- en plisseer-ateliers te Amsterdam, Utrecht en 's Hertogenbosch, waar de lezeressen een fijne, uitgelezen collectie borduur- en plisseerstalen kunnen zien.

In haar modern uitgeruste ateliers, waar met een staf van meer dan 60 man personeel onder eigen leiding en die van bekwame chefs wordt gewerkt, brengt deze firma steeds het nieuwste. Maar ook in de klassieke stolpplooien en platte plooien is zij specialiteit.

Platte plooien en stolpplooien of een combinatie van deze twee zijn bij voorbeeld heel geschikt voor dunne stoffen rokjes. Om stof te sparen zou je eventueel gladde stukken daartusschen kunnen nemen. — Voor één meter plissee kun je dan bij voorbeeld met twee meter

stof in plaats van met drie meter volstaan.

Voor figuurplissee's leenen zich vooral japonnen van dunne stof, als crêpe de chine, crêpe-georgette, enz. De modelletjes kunnen dan heel eenvoudig zijn, want het plissee maakt toch de japon op. Iets heel aparts is ook het imitatie-vlechtwerk-plissee.

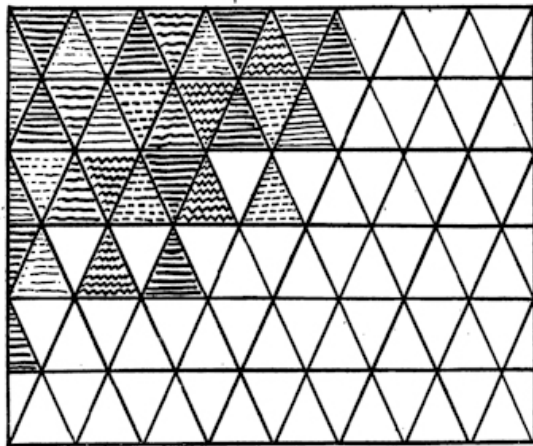
Behalve plisseeren, borduurt deze firma ook. Sjaals kun je er laten borduren, monogrammen, uitzetten, enz.

Al naar je er voor wilt betalen, kun je laten borduren: heel eenvoudige motieven in den kettingsteek, imitatie-doorstopwerk (in den springsteek), in den koordsteek, of met de hand. Het imitatie handàjour verdient ook alle aandacht.

Voor 't overige verwijzen wij naar de advertentie.

PRACTISCHE DINGEN.

HIERBIJ een patroon voor een kussen, wanneer je kleine restjes wol wilt opgebruiken. Iedere „diabolo” heeft weer een andere kleur en is met den platten steek gewerkt. De diagonale lijnen worden met stiksteekjes gewerkt. Hiervoor wordt grijze of zwarte wol gebruikt.

Practische dingen voor op reis.

Vaak komt het voor, als je op reis bent of uit logeeren, dat je noodig een paar kousen, handschoenen of zakdoekjes moet uitwasschen. Dat kun je natuurlijk altijd doen in je wasbak of waschkom. Maar waar ze dan te drogen hangen?

Een of ander practisch mensch heeft daar wat op verzonnen en de waschlijn met knijpers in zak-étui uitgedacht.

De waschlijn bestaat uit mooi stevig koord en de knijpers zijn van celluloid. In een keurig zakétuitje van peau de suède neem je dit nuttige, zeer practische voorwerp mee op reis. Op iedere hotel- of logeerkamer kun je gemakkelijk een plaatsje vinden om zoo'n waschlijn te spannen.

Ook kamerbewoonsters kan zoo'n waschlijn veel goede diensten bewijzen.

Een ander étui, dat ook op reis zeer van pas kan komen, is het étui, dat een laarzenknecht, knoopenhaak en fluweelen schuiertje bevat, alles van celluloid en in dezelfde kleur als het étui.

ONDERLINGE CORRESPONDENTIE.

Beste Liesebertha.

U vraagt in 't voorafgaand nummer onze meening over 't bioscoop bezoek. 'k Wil u hiermede mijn gedachte dien aangaande mededeelen. Mijns inziens behooren wij als christen meisjes niet in de bioscoop. Nu stem ik wel toe dat daar wel eens films zijn die ons niet zouden schaden, maar zouden ze ons wel goed doen? Er komt zoo veel op 't doek waar wij ons voor moeten schamen. Welk genot wordt daar nu in de „bios“ gevonden? Om eens flink te kunnen „lachen“ is dunkt mij al het eenige; nu weet ik wel, de eene mensch vraagt meer van 't leven dan de andere, maar „genieten“ kunnen we wel genoeg buiten een bioscoop. Neem b.v. een avondje per week met eenige vriendinnen voor zang, muziek of voordracht. Dan behoeven ook onze gezichten niet in de plooi hoor. Wij kunnen en mogen ons plezier genoeg zoeken maar . . . in eigen kringen. 't Gevaar dreigt zoo spoedig. 'k Denk meteen aan een woord van Luther, die zei: „Dát is geen kunst, om bij vrome menschen, vroom te zijn! Maar bij kwade menschen vroom te blijven, zonder kwaad te worden, — dát is een meesterstuk“.

Een goede gewoonte

Is het, zich steeds met den lichten, frisschen geur van „4711“ te omhullen. De verzorgdheid en aantrekkelijkheid der verschijning wordt door „4711“ bijzonder verhoogd. Bij al haar frisheid heeft „4711“ de deugd van niet opdringende voornaamheid.

Origineele kropflesch . . .	1.50	2.75
Zakflacon	1.—	1.60
Fantasieflacons	3.—	5.50
Omvlochten flesch	2.50	4.25 8.—

4711 Eau de Cologne

„4711“ Eau de Cologne Zeep — „4711“ Mat-Crème en Cold Cream

Laat ons dan beste „onbekende“ 't pad der wereld naar wereldsch genot niet met hen bewandelen; maar laat ons de smalle weg zoeken (indien nog niet gevonden) waarvan we zeker zijn dat die ons leidt naar 't eeuwige leven. Maar 'k eindig, m'n eerste brief is allicht lang genoeg. 'k Wil u en meteen alle lezeressen van ons O. C. hoekje een bioscoop bezoek afdaden.

Met hartl. groeten PIM.

Beste Liesebertha.

Net als jij, lees ik ook altijd met veel belangstelling de Onderlinge Correspondentie. En nu las ik jou vraag in het Juni-nummer: „Mag een christelijk meisje de bioscoop bezoeken of niet“. Die vraag wordt nogal eens gedaan. Vroeger, op school, hebben wij er tenminste ook al dikwijls over geboomd. Want het is, vind ik, geen vraag, die je maar zoo één, twee, drie, met „ja“ of „nee“ kunt beantwoorden. Werden er altijd mooie, opbouwende filmen gegeven, dan zou ik er vast dikwijls naar toe gaan, als ik in de gelegenheid was. De film is toch ook een uitvinding, waarmee we zeker onze winst zullen mogen doen. Maar zooals het met de meeste mooie uitvindingen gaat, ze kunnen vaak en worden dat dan ook, geheel of gedeeltelijk ten kwade aangewend. Neem de radio maar. Je kunt er preeken door hooren en als je wilt, kun je ook bij de muziek, die je een andere keer weer kunt hooren, gaan dansen. En dat is met de film ook zoo. Er zijn beslist goede, mooie filmen, maar ook verschikkelijke, walgelijke, waarvoor je, dunkt me, je zou schamen, als je ze zag. Anders zouden er tenminste niet zooveel burgermeesters zijn, die zelfs sommige filmen heelemaal verbieden.

En daarom zou ik door den regel willen zeggen: „Ga niet naar de bioscoop, tenzij je weet, beslist zeker weet, dat de film, die je gaat zien, goed moet zijn, omdat je het boek dat gefilmd wordt, als absoluut goed kent of op een andere manier, niet bang voor iets minder prettig hoeft te zijn. Maar dan hangt, bij dit laatste geval, je al of niet gaan toch nog van de omstandigheden af. Je kunt b.v. in een klein stadje wonen, waar de menschen nogal, vooral met dergelijke dingen, op je letten. Ik voor mij, zou dan vast niet gaan. Niet omdat ik nu zoo erg bang zou zijn voor hun praatjes, maar om de verantwoording, die je dan op je neemt. Er zijn altijd menschen, die niet goed kunnen onderscheiden. En zien ze dan, dat een ander van hun kerk b.v. eens naar de bioscoop gaat, dan zeggen ze, zonder zichzelf af te vragen „naar welke film gaat die ander kijken“ en „gaat die ander ook altijd“: „als die gaat, mogen wij ook“. En zulke menschen loopen dan natuurlijk groote kans slechte films te zien en voor de gevolgen, die dat zien zou kunnen hebben, zou ik me mee verantwoordelijk voelen. In een groote stad is dat wat anders. Daar kennen de menschen je niet, heb je die verantwoording dus ook niet en daar zou ik voor mij, er niets in zien, eens naar zoo'n mooie film te gaan kijken. Hoor ik nog's of je het met me eens bent of niet?

Hartelijke groeten, ook aan de andere lezeressen, van

IENK.

Beste Liesebertha.

Met veel interesse las ik je brief. Waarom? Omdat bij mij eenige weken geleden dezelfde vragen opkwamen, welke ik nu kan beantwoorden. Toen deze film in R'dam vertoond werd, heeft men mij overgehaald om deze film te gaan zien. Omdat ik het boek zoo mooi vond, wilde ik het op de film ook wel eens zien.

De film over het geheel genomen was schitterend, (voor-zoover ik er over oordeelen kan tenminste). Toch was het

een groot verschil met het boek. Veel was er gefantaseerd en sommige gedeelten uit het boek ontbraken geheel, soms werd uitvoerig op de film weergegeven, wat in het boek maar kort opgemerkt werd.

Het stootte mij erg, dat er teksten uit den Bijbel vertoond werden en dat Jezus, zijnde op weg naar Golgotha, nog twee melaatsche vrouwen genezen had en een klein kindje het leven hergaf. Dat vind ik spotten, en daarom is het bioscoop-bezoek door Chr. meisjes niet goed te keuren, daar men zich dan ook niet ergert, (volgens mijn opvatting, daar andere lezeressen er misschien anders over denken). Wel trof het mij, dat, wanneer Jezus iets deed of sprak, men alleen Zijn hand zag of alleen de schare tot wien Hij het woord richtte. Of het afbeelden van Jezus verboden is of dat men het heeft gedaan uit piëteit tegenover het Christelijk publiek, dat waarschijnlijk deze film kwam zien, weet ik natuurlijk niet. Hoewel ik eerstgenoemde reden aannemelijker vind.

Ik eindig nu, met de h. groeten ook aan de andere O.C'ers, als altijd
DICK.

Beste O.C.-ers.

Zou er nog een nieuweling bij kunnen? 'k Hoop het en heb het er maar op gewaagd, omdat 'k al zoo vaak gemerkt heb hoe hartelijk jullie zoo'n vreemde eend in de bijt in je kring opnam. Wat mij betreft: 'k lees altijd met groot genoegen de onderlinge gedachtenwisseling en voel mij nu dan ook dadelijk thuis. 't Is mij altijd opgevallen, dat jullie elkaar zoo bereidwillig probeerden te helpen en nu ik een vraag heb waar 'k zoo graag een antwoord op wou hebben, zal dat hopelijk ook weer blijken. Zijn er soms onder jullie die bewaarschool-onderwijzeres zijn of willen worden? Zouden die daar dan ook wat van kunnen vertellen? B.v. hoe lang en waar je hiervoor moet leeren

en hoe oud je uiterlijk mag zijn om ermee te beginnen. 'k Ben nu al benieuwd wat voor antwoord er komt en wil jullie bij voorbaat danken voor de moeite.

Allen hartelijk gegroet van CROCUS.

Hans en Miep.

'n Heele tijd geleden hebben jullie in O. C. de liedjes van Dalcroze genoemd. 'k Meen dat „Chanson à la lune” van Dalcroze is. Kun jullie me zeggen in welke bundel die te vinden is? Bij voorbaat mijn dank.

Irene, wat heb ik jou schandelijk vergeten! Laatst kwam me 'n aflevering van de „J. V.” in handen en toen heb ik m'n verzuim ontdekt. Je vroeg of ik veel aan handwerken deed. Niet veel hoor, 'k heb bijna geen tijd. Wel es 'n kleinigheid, maar dan moet 't ook iets wezen, dat vlug klaar is, anders heb 'k er geen geduld voor.

Wat belooft de nieuwe jaargang van de J. V. wat te worden hé? 'k Vind het zoo prettig dat het nieuwe vervolgverhaal van den heer Keuning is! Omdat 'k zelf ook een Groninger ben. En dan 'n feuilleton-bijvoegsel nog. Fijn zeg!

Hoor 'k nog es weer wat van jou?

Hartelijke groeten aan allen van JOOP.

Beste A. J. O.

Nog nooit eerder schreef ik in O. C., maar ben nu wel genoodzaakt er een begin mede te maken, daar ik gaarne met jou in correspondentie zou treden. Het is ook altijd mijn verlangen geweest, om als verpleegster werkzaam te mogen zijn.

Ik zou je adres gaarne zoo spoedig mogelijk ontvingen. Je kan dit adresseeren aan J. M. T., Nieuweg 100, Hilversum.

Ontvang een hartelijke groet van je onbekende
JEANNE.

CORRESPONDENTIE VAN DE REDACTIE.

Woorden van waardeering.

Dit tijdschrift is het beste in zijn soort dat we kennen. We willen maar een raad geven: Wie het nog niet kent moet spoedig eens kennis maken.

De Bedummer.

Onze Bruidjes.

Aan de volgende dames mochten we een bonbonmandje zenden:

M. Zweedijk, Emmastraat, Yerseke; L. Top, Bolwerk, Appingedam; Joh. T. Dekker, Twekkelerweg 139a, Hengelo (O.); A. A. A. Kraaij, B 55, Zwammerdam; A. Sjaarda, Wommels; G. Bos, Florapark 3 links, Haarlem; T. Blanken, Renswoude; N. den Hollander, Wilsonplein 1, Haarlem; B. van Brug, Heeg; H. M. Dercksen, Brederodeweg 29b, Santpoort; W. Kruyt, v. Spilbergenstraat 105r, A'dam; M. Plekker, Westzijderveld 6, Zaandam; H. Heres, Marktkade 57r, Musselkanaal; C. H. Stil, Hoogstr. 53, Zwolle; A. Troost A.d., Dorpstraat C 4, Heinenoord; T. Frans, Straatweg C 75, Heiloo; A. van Dusseldorp, Jacob van Lennepkade 179, Amsterdam; B. Heslinga, W. de Geeststraat 22, Leeuwarden; W. Kerkhof, West-Frankel str. 100b, Schiedam; J. A. Boll, Essenburgsingel 10a, Rotterdam; W. M. Wisse, Axelsche str. 134a, Zaamslag; A. E. Roeper, Waalderstraat 266, Den Burg (Texel); M. Mantel, Schoolstraat 109, Nijmegen; A. F. Bonnema, De Leek; G. Bakker, Bilderdijkstraat 89r, Amsterdam.

We hebben telkens heel wat bruidjes onder onze lezeressen, dat blijkt wel. Gelukkig zijn ze met ons cadeau zeer ingenomen; daarvan getuigen de ontvangen brieven. We hopen, dat de bruidjes ons bonbonmandje lang met vreugde mogen gebruiken.

Mej. L. de K. te K. a. Z. U vergist U toch. Er zijn wel meerdere lezeressen in uw woonplaats. We zullen nog eens zien, wat we voor u doen kunnen. We gelooven graag, dat U vaak naar Prinses Juliana ziet. Misschien hebt U ons straks wel het een en ander over haar te schrijven. Dan gaarne. Wat uw schetsje betreft, misschien hebben we daarvoor een plaatsje, maar.... vast beloven kunnen wij het niet.

Lezeressen te Katwijk aan Zee. Er is voor u een goed werk te doen. Wie van U tijd heeft, moet eens gaan kennismaken met een lezeres van „De Jonge Vrouw” (Villa „de Hoogcate”). Zij zoekt aansluiting bij andere lezeressen.

Zuster Strijker, Stadsziekenhuis, Kampen. Dank voor uw werk voor het kampeergebouw. We zullen zien, wat we verder voor u doen kunnen. Uw kiekjes ontvangen we gaarne.

Mej. C. E. S. te A. Wij kunnen niet steeds adressen blijven geven. Vraagt u dat adres liever aan in de rubriek Onderlinge Correspondentie.

Enkele lezeressen. Wij kunnen geen brieven doorzenden. Het begint bij ons op een correspondentie-bureau te lijken. Wie een adres wil hebben, vraag dat aan in de rubriek Onderlinge Correspondentie.

A. J. O. Uw adres is door eenige lezeressen gevraagd. Schrijft U ons even, of we het in de rubriek Onderlinge Correspondentie mogen geven.

ONDER REDACTIE VAN MEVROUW J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN DEN HEER P. KEUNING
 UITGAVE VAN BOSCH & KEUNING TE BAARN — TELEFOON No. 603 — POSTGIRO No. 20246
 REDACTIE-ADRES: REDACTIE „DE JONGE VROUW“, BAARN. VERSCHIJNT DEN EERSTEN DONDERDAG VAN IEDERE MAAND
 ABONNEMENTSPRIJS f2.25 PER HALF JAAR BIJ VOORUITBETALING. MEN VERBINDT ZICH VOOR EEN GEHELEN JAARGANG

HET ZWARE WERK.

Geneest de zieken, reinigt de melaatschen; wekt de dooden op; werpt de duivelen uit. Gij hebt het om niet ontvangen, geeft het om niet. Matth. 10 : 8.

Dat was toch wel heerlijk voor de discipelen. Welk een macht heeft Jezus hen gegeven! Welk een schat heeft Hij hen toebetrouwd!

Maar denkt gij niet, dat het ook zeer *zwaar* voor de discipelen geweest is?

Herinner u de discipelen bij den maanzieken jongen *zonder* Jezus. Toen hebben ze *niets* gekund.

Zeker, de Heiland geeft aan al Zijn discipelen schatten, maar ze moeten dan ook weten, dat ze die schatten niet van zichzelf hebben. Ze kunnen alleen verkregen worden in nauwe levensgemeenschap met Hem, die het Leven is.

Ze kunnen alleen ontvangen worden als vrucht van het geloof. Ze komen alleen in den weg van bidden en vasten.

Het is zwaar, iets om niet te *ontvangen*, veel zwaarder nog dan iets om niet te *geven*.

Het eerste is altijd: *Ik* kan het wel doen. *Ik* kan dat werk wel aan.

En dan is het moeilijk, tot de ootmoedige erkenenis te komen: uit mijzelf kan ik *niets*.

Het is niet moeilijk, iets te *verdienen*, maar het is wel moeilijk, iets als een genadegift te aanvaarden.

Zullen we dat kunnen, dan moeten we eerst heel klein en nederig worden en eigen onmacht kennen. *Dan* komen we ook eerst aan het bidden en vasten toe.

Dan eerst leeren we in het geloof op Jezus zien. Dan erkennen we: Gij zijt de Machtige en, als *ik* iets zal kunnen doen, moet Gij eerst wat doen. Uit U moeten de krachten mij toestroomen. Er zal eerst kracht van U moeten uitgaan, zal *ik* kracht kunnen ontwikkelen. Ik moet eerst alles van U ontvangen, zal ik iets kunnen geven.

Zie, dat is moeilijk.

Wat hebt gij nu van Jezus ontvangen?

Niets? Waarom niet?

Hij is gewillig genoeg om te geven, als gij maar ootmoedig en biddend verwacht.

Wat *doet* gij, met wat gij ontvangen hebt?

Ga heen en deel aan anderen mede van de schatten, die Jezus u gaf.

K.

ALS HET HART SPREEKT

DOOR

P. KEUNING.

„WEL nait bie mie wil koopen en noar stad wil goan, mout 't zulf moar waiten,” zei vrouw Hazenberg. „Ik zel dei luu d'r nait kwoad om an kieken. Ze kennen doar vanzults beter oetzuiken, dat is nait ans en dei maint, dat hai bie stadsche jeuden goudkooper ken, nou, dei mout zich moar loaten bedraigen. Ik geef altied van 't beste. Joaps Trientje har lest wollen goaren ien stad koft, hail goudkoop, heur. Moar och laive tied. Ze har heur lutje wicht d's hooskes van braid, moar d'r vollen moar zoo goaten ien en hooskes wassen ien 'n poar weken vot. Den is 't nog duur, dat zeg ik moar.”

„Wie mouten elkander deur tied helpen, dat zeg ik moar,” zei Bos, „moar wel mie veurbie-lopt, dei loop ik ook veurbie. 't Ken nait van ain kant kommen.”

„Mie ducht, wie hollen stil,” merkte Jansen op, blij, dat er afleiding kwam. „Den kennen wie even plaistren. Bos, man, ik hol joe vrij, heur.”

„Da's nait neudig,” wees Bos af, „wat ik ver-teer ken ik zults wel betoalen, heur.”

Smit deed de deur open.

„Oetstappen, luu.”

De menschen gehoorzaamden, maar juffrouw Annie van Dijken voelde er niets voor.

„Kan ik niet in den wagen blijven?” vroeg ze aan den jongen onderwijzer.

„Zeker, juffrouw, geen mensch zal u er uit-jagen,” vond hij en hij wilde er nog iets bijvoegen, maar Bos was hem voor.

„'t Is 't gebruik, juffrouw, en as ie gouje vrunden mit Smit willen blieven, goan ie mit.”

„Maar ik heb nergens behoefte aan.”

„Dut niks,” vond Bos, „'n kop koffie kennen ie ja altied bruuken.”

„Ik blijf,” besliste Annie, die heelemaal niet van plan was, zich in alles naar deze ruwe, onbeschaafde menschen te schikken.

„Dat mout ie waiten,” zei Bos bot. „Moar roar is 't.”

„Blijft u maar gerust, juffrouw,” raadde Terpstra. Hij was, opgehouden door de vraag van Annie, de laatste die de wagen verliet en dus waagde hij het, er bij te voegen: „Smit, de man van den wagen, heeft óók een kroeg en nu gunt hij zijn mede-kroegbaar de klandizie. Als we straks met de omnibus aankomen en bij Smit uitstappen, gaan de lui daar ook nog eens binnen, maar dat doe ik niet. 't Is zoo al

mooi genoeg. 't Is een gedwongen fraaiigheid.”

„Waarom doet u er dan *nu* aan mee?” vroeg ze, terwijl ze hem in de oogen keek.

„Och, ik wil geen herrie hebben. U weet niet, wat het op zoo'n dorp is. Telkens stoot je je dan tegen deze en dan tegen die. Je bent als in een wespennest. En je leert daar wel voorzichtigheid.”

„Ik zal ze,” zei Annie, verontwaardigd. „Wat denken ze wel. Dan moeten ze maar leeren, dat alles niet om *hen* draait.”

„Ja, dat zegt u *nu*. Maar als u eens een poosje bij ons is, zult u er wel anders over denken.”

„Dat denk ik toch niet. Maar gaat u nu, want anders komt u nog te laat.”

Ze zei het spottend en hij ergerde zich. Ze wist nog niets van de plaatselijke toestanden en ze matigde zich een oordeel aan.... Maar flink was het toch wel van haar, dat ze maar niet zoo toegaf. 't Was ook eigenlijk niet te doen voor een dame, tusschen al die dorpsmensen in in zoo'n gelagkamer te zitten. Ja, en nu moest hij zich haasten, om er bij te komen, want, als hij nog langer bleef, kwamen de praatjes los, die hij voorkomen wilde. Je kon geen oogenblik met een dame praten, of de lui dachten aan vrijerij en de grapjes daarover werden altijd met bijzondere bereidwilligheid ontvangen.

Annie bleef alleen in den wagen achter en ze had wel een deuntje willen schreien. Ze voelde zich moe en koud en ze zat hier nu al zoo lang. Ze zou moeten leven tusschen die ruwe, onbeschaafde menschen, die geen manieren geleerd hadden. Ze zou er nooit aan wennen, nooit. En ze ging naar familie, die ze toch heelemaal niet kende. Als dat ook zulke wonderlijke lui waren, hield ze 't zeker niet uit.

't Was hier toch wel heel vreemd.

Daar zat ze nu alleen in de omnibus. De lantaarn hadden ze haar gelaten, die stond in een hoekje. Maar het licht van deze lantaarn maakte de duisternis buiten den wagen nog zwarter.

En de wind loeide.

Annie dacht, dat ze al een lange poos alleen was geweest, toen haar mede-rezigers hun plaatsen weer kwamen innemen.

„Ziezoo,” zei Bos, „nou ken ik d'r weer tegen. Ie 'ook, Wieringao? Ze tappen hier 'n beste borrel.”

„k Wol d'r nog wel 'n poar,” vond Wieringa, „moar Smit het altieden 'n hoast, dat 't noar is. Wie kommen nog vroug genog thoes.”

„Hai nee,” vond vrouw Hazenberg, „’t is al zes uur, as wie ankommen, nou, dat is loaf genog. ’k Bin vanmörge om vier uur al op stoan en ’k bin ja net zoo slaoprig. Wie mouten van-ovend moar vroug noar berre.”

Bos zei een grap, die Annie niet begreep, maar waarom erg gegrinnikt werd. Meester Terpstra wenschte zich uren ver.

Smit joeg de paarden aan. ’t Mocht niet te laat worden, want dan hadden de menschen straks te veel haast, om thuis te komen en dat was schadelijk voor hem.

’t Was nu ook maar een klein ritje meer. Eigenlijk was het dolligheid, om op de thuisreis nog eens aan te houden, maar ’t was altijd zoo geweest en waarom zou hij het ook niet doen? Misschien mopperde er wel eens iemand, zoo’n kale meester of zoo’n vreemde juffrouw, maar de andere menschen durfden er toch niets van zeggen en dus bleef alles zoo als ’t was.

Smit zat zoo’n beetje achter zijn paarden te dutten. Die wisten ook den weg alleen wel.

Maar in de verte blonken reeds de lichten van het kleine dorp.

De menschen in den wagen maakten zich al gereed voor de aankomst. Groote pakken werden tersluiks van onder de banken opgedieft. Mantels werden geschikt over pakketten van allerlei vorm en grootte. Vrouwen haastten zich nog eens met de verzekering, dat ze bijna niets gekocht hadden en dat de winkels „ien stad” gansch niet meevielen.

„Niks goudkooper as bie ons, heur, en den mou je nog zain, hou ’t goudje zich holt. Nee, ’k heb ’n speuldinkje kofft veur lutje wicht, moar anders ook niks, heur.”

De dorpsjeugd wachtte den wagen op. Jongens holden mee, gingen zitten op de trede van ’t rijtuig. Het was een gejoel van belang.

„Wat ’n leven,” zuchtte Annie van Dijken, maar meester Terpstra stelde haar gerust.

„Och, dat zijn de dorpskinderen. Voor hen is de aankomst van de omnibus een heerlijkheid. ’t Is zoowat de zilervloot van Spanje.”

Annie begreep niet.

„Wel, wie een vader of moeder naar Groningen zag trekken, verwacht nu allerlei moois en lekkers en de andere kinderen hollen maar mee uit kameraadschap en omdat de menschen in den wagen toch dezen dag in het onbekende, het wondervolle zijn geweest.”

„Nou, dan zijn die kinderen gauw voldaan,” vond Annie. „Zijn daar nu ook uw leerlingen bij, meneer....”

„Terpstra. Alleen Terpstra, zonder meneer. Dat doen we hier niet. Ja, ik denk wel, dat er ook een paar van mijn kinderen bij zijn.”

Hij zag, dat haar dit tegen viel. Zij dacht natuurlijk, dat hij hun dit onbehoorlijk nahollen van zoo’n omnibus en dat nog onbehoorlijker schreeuwen, al lang moest hebben afgeleerd. Ze moest hier maar eens een paar maandjes zijn.

Annie trachtte naar buiten te zien. Ze voelde, dat ze reed over een hobbelige straat, maar van de omgeving merkte ze niet veel. Ze reed langs donkere huizen; hier en daar blonk een flauw licht. Bij ’t licht van een enkele lantaarn zag ze een paar mannen staan, dat was alles. Toen maakte de wagen een scherpen draai, reed een smal gangetje in en toen zag ze niets meer. De wagen was nu in de donkerte van een doornit en stond stil.

De menschen haastten zich naar buiten. Er ging ergens een deur open; er kwam iemand met een lantaarn. Er was een rumoer van stemmen; een lach klonk op.

Annie had haar koffer genomen en trachtte nu uit den wagen te klauteren, wat nog niet dadelijk lukte, want Bos, die al vóór haar den wagen had verlaten, merkte, dat hij een pakje vergat en dus ging hij weer naar binnen, met het gevolg, dat hij tegen zijn reisgenootte aanbotsde.

„Kijk dan toch uit,” zei Annie boos, en haar koffer liet ze vallen.

„k Ken ’t naif helpen, juffrouw, moar jonge wichter mouten tegen zo’n dauwke kennen,” verontschuldigde Bos zich.

„Geef mij uw koffer maar, juffrouw,” zei Terpstra. „Zoo, nu maar voorzichtig, daar staat u al. U wordt zeker afgehaald?”

„Ja, dat weet ik niet. Oom schreef er niets van.

„Maar dat *moet* wel. U kunt toch alleen den weg niet vinden.”

Terpstra voelde zich onbehaaglijk. Als er niemand was, om de vreemde juffrouw af te halen, zou hij haar wel moeten brengen. Dat kon hij eenvoudig niet laten, maar dan ging het morgen ook als een loopend vuurtje door ’t dorp en zou hij, minstens een maand lang, allerlei plagerijen te verduren hebben.

Zijn tobben werd beschaamd. Toen hij, naast Annie, buiten kwam, zag hij dadelijk Jantje van Dijken staan. Ze stond, stokstijf, midden op straat, en ze bleef daar staan, ook toen ze meester Terpstra op zich zag toekomen.

„Zoo Jantje.”

„Terpstrao.”

„Hier is je nicht.”

„Goud, heur. Dag Annao, zel ’k moar zeggen.”

„Dag, nicht. Blij, dat je er bent. Thuis alles goed? En is ’t nog ver? De koffer is nog al zwaar.”

Jantje van Dijken antwoordde niet. Er werden haar zóóveel vragen gedaan; ze moest eerst eens nadenken. En dan voelde ze zich ook erg ver-

legen. Nu had ze toch zóó aan vader gevraagd, om haar met den wagen naar 't dorp te laten gaan en, och ja, vader was daar ook niet tegen, maar moeder, zie je, moeder, die had het niet gewild. Die had gezegd, dat je 't nieuwe nichtje niet moest verwennen en dat ze dadelijk maar moest leeren, waar ze te staan had.

En dus was Jantje *niet* met den wagen gegaan. Want wat moeder niet wilde, gebeurde niet, al vond vader het duizendmaal goed. En nu stond ze hier zóó mal op straat en ze schaamde zich voor haar nicht, toch een heele juffrouw, dat zag ze wel. En nu had ze ineens de zorg voor de koffer en 't ding zou ook nog wel zwaar zijn ook en de meester stond er bij en 't was allemaal even naar.

„'t Is nog 'n goud half uur,” zei ze voorzichtig. „Koffer is zeker nait hail bot zwoar. Ik zel wel helpen.”

„Dat is niet te doen,” vond Terpstra. „Maar waarom laat u de koffer niet bij Smit staan? Dan kan die morgen immers wel afgehaald worden.”

„Goud,” besloot Jantje, „dat mout den moar,” maar ze wist zeker, dat het moeder niet zou aanstaan en dat ze er een leelijk standje om zou oploopen.

„Dan ga ik maar, dames,” zei Terpstra. „k Heb straks nog avondschool.”

„Dag, Terpstrao,” zei Jantje koel en Annie voegde er bij: „Dag meneer Terpstra.”

„Nou, blief hier den even staan. Den zel ik koffer even noar Smit brengen.”

Annie bleef alleen en ze wachtte. Ze vond alles al even ellendig. Nu moest ze nog een half uur ver en ze was moe en koud en 't was zoo donker. En nicht Jantje bleef maar weg.

Er gingen haar een paar mannen voorbij, maar ze zei niets terug op hun „Goun-oavend.” Ze voelde zich te ellendig.

Eindelijk kwam Jantje.

„Zellen wie nou moar opstappen? Bist vast muide?”

„Ja, wel 'n beetje.”

„'t Is 'n haile rais. Nou, wie binnen nou gauw thoes.”

„Maar 't is zoo donker.”

„Jao, moar dat dut ja niks. Wie zellen nait verdwoalen, heur.”

„Nee, maar”

Annie had willen zeggen, dat ze bang was, voor een overval of zoo, maar ze schaamde zich. En Jantje begreep niet, waarom haar nicht aarzelfde. Zeker, ze was ook wel bang, als 't eens zoo trof, dat ze 's avonds om een uur of tien, elf, langs den donkeren weg naar huis moest, maar 't was nog geen half zeven en dan dacht ze niet aan narigheid.

„Hest 'n haile rais had,” zei ze nog eens.

„Ja, en in die wagen was 't verschrikkelijk.”

„Hm.”

Jantje wilde daar maar 't liefst niet over praten. Ze schaamde zich genoeg, omdat moeder geen wagen naar 't station wilde zenden. Nicht moest wel rare gedachten krijgen.

Maar Annie dacht er niet aan, dat ze haar reis ook nog op een andere manier had kunnen doen. Ze verlangde er nu alleen maar naar, thuis te zijn.

Ze wist ook niet, wat ze tegen Jantje zeggen moest. Die scheen niet erg spraakzaam te zijn.

Jantje voelde zich verlegen. Wanneer haar nicht haar had geantwoord in de eigen dorpsaal, zou het zeker wel beter geweest zijn. Maar zoo! Ze had het gevoel, dat ze hier naast een vreemde ging. En dus zei ze, bij 't begin van de reis althans, zoo weinig mogelijk.

Maar lang hield ze het zoo niet uit, want ze was erg nieuwsgierig en dus begon ze.

„Wat hest ja 'n bult veuroet stuurd. En wat 'n roare klaier. En den dat album. Wat is dat veur 'n vent d'r veurien?”

Het duizelde Annie. Ze begreep niet dadelijk. Zeker, ze had een kist vooruit gezonden, maar hoe kon Jantje weten, wat er in zat? Zou er een ongeluk mee gebeurd zijn?

„Was de kist los?”

„Lös? Heden nee. Pa het al scholden op dei dikke spiekers.”

„Heeft je vader Heeft je vader de kist dan opengemaakt?”

„Jao, vanzulfs. Moeke wol waiten, wat d'r ien zat, nou, en ik wol ook wel ais zain. 'k Heb mie slap lacht om dei houd van die. Dei liekt mie niks, heur.”

Annie had een bits antwoord op haar tong, maar ze zweeg maar. Een mooie boel, anders. Dat zat maar bij de bagage van een ander, of 't niks was. Gelukkig, dat ze haar correspondentie tenminste bij zich droeg. Die zou anders ook niet veilig geweest zijn.

„Als je mij alles maar niet door elkaar hebt gegoooid,” zei ze nog.

„Heden nee. Wie waiten hier ook wel, hou 't mout, heur. Zelst ais zain, wat ik heb. Moar 'k heb vanzulfs nait zooveul vodden en palten. Dat wil moeke nait lieden. Ander wichter hebben 't hier wel, moar moeke is nog al olderwetk en dei is boas. Nou, nou binnen wie 't dörp oet.”

Ze liepen nu op den donkeren, eenzamen landweg. De wind was opgestoken en gierde over de kale landen. En de weg voelde slijkerig aan. Annie voelde zich om te schreien.

Maar Jantje was nieuwsgierig en dus vroeg ze.

„En is 't ien Amsterdam drok?”

„Ja, nog al.”

„Da was hail verbalderd, tou hai weer thoes kwam. Moar ze harren hom zien geld nait ofstolen.”

„Hoezoo? Had oom dat dan verwacht?”

„Nou, dat doun ze ja ien Amsterdam? Doar binnen ja wis zooveul zakkenrollers?”

„O, bedoel je dat? Nou, maar dat gebeurt niet elk oogeblik.”

„Da was d'r bang veur. En den dei auto's en trams en zoo. 'n Mensk mout doar ja wel verbiesterd van worren”.

„'t Valt wat mee, hoor. Je went er aan.”

„'t Is hier veul mooier, zegt pa.”

„'k Vind er hier nog niet veel moois aan,” zei Annie bitter.

„Kenst ja niks zain, wicht. Moar mörgen zelst 't ais kieken. 't Is hier 'n vrij gezicht.”

Annie wenschte zich in Amsterdam en ze beet zich op de lippen, om zich goed te houden, maar Jantje merkte gelukkig niets.

„En den is 't hier gauw feest van jongelings-veraineging.”

„Zoo,” zei Annie, die in dat feest heelemaal geen belang stelde.

„Was dat ien Amsterdam ook?”

„Weef ik niet. Ik denk van niet.”

„Heden nee? Da's toch zoo mooi. Zelst ais zain. Eerst haile oavend feest en den 'n jong mit noar hoes.”

„Wat mee naar huis?”

„'n Jong. Waist ja wel?”

Annie wist *niet*, maar dat liet ze niet merken. Ze zou er wel achter komen, dacht ze.

„Nou, en nou hier bie Wieringao houk om en den binnen wie bie ons opree.”

„Bij wat?”

„Bie ons opree!”

„Wat is dat?”

„Waist dat nait. Weg noar ons hoes tou.”

„Ik dacht, dat deze weg naar jullie huis ging.”

Jantje schaterde. „Jao vanzults, moar dat is ons opree nait. Dei gaft van dizze weg of noar ons hoes. Heden nicht, waist ook ja niks.”

Annie hoorde de laatste opmerking zwijgend aan. Ze was het niet met haar nicht eens, maar 't was haar de moeite niet, tegen te spreken. En ze had maar 't liefst gewild, dat Jantje geen woord meer gezegd had.

Eindelijk kwam de opree en toen duurde 't ook niet lang meer, of de beide meisjes stonden bij de boerderij.

Annie vond, dat het hier ellendig rook; wat wist zij er ook van, dat er dicht bij haar een groote mesthoop was.

„Moar op zied lans,” zei Jantje en opende een hek. „Pasop, heur, hier liggen stainen. Ik zel wel veur gaan.”

't Was zóó donker bij de groote boerenschuur,

dat Annie niet eens haar nicht meer zag. Ze had groote moeite, om verder te komen; ze durfde bijna geen stap doen. En op een oogeblik bleef ze resoluut staan. Ze ging niet verder.

„Jantje.”

„Jao?”

„Waar ben je?”

„Hier. Heden nicht, waar blifst den? Woarom komst nait?”

„Ik kan niet zien.”

„Loop moar deur. Kenst hier nait ien sloot vallen, heur.”

„Maar hier is een goot of zoo.”

„Och, den bist ja van pad of. Den lopst ja stoef an muur. Nou, wacht den moar. 'k Zel die hoalen.”

Zoo ging het beter. Annie voelde haar hand veilig in die van haar nichtje. Nog een hek door, nu voelde ze straatsteenen onder haar voeten. En daar was een deur.

Jantje rammelde heftig aan de klink. Daarbinnen klonken voetstappen en 't geblaf van een hond.

„Da's pa,” zei Jantje. „Heur, nou schoft hai grundel van deur.”

Er was nu ergens een zwart gat, waar Annie door moest. Maar de hond blafte weer en ze bleef staan.

„Bin ie doar, wichter?”

O, dat was de stem van oom. Annie zuchtte van verlichting. Hier was tenminste mannelijke bescherming. Maar die hond, die nu maar al gromde en haar besnuffelde.

„Hier, Peterman. Wat hest doar? Goud volk. Nou, kom d'r ien, nicht. Hai, hai, wat 'n rais.”

„Dag oom. Ja, als 't maar niet zoo donker was, dan kwam ik wel, maar ik durf geen stap doen.”

„Jao, 't is hier hail bot duuster. Dat is nait ans.”

Maar hij stak geen hand uit, om haar te helpen, wat ze erg onaardig vond, terwijl het toch van hem niets dan verlegenheid was. Maar ze kwam, waar ze wezen moest. Een gang door, nog een gang door, een deur ging open en... daar was tante.

(Wordt vervolgd.)

VERKLARING VAN WOORDEN EN UITDRUKKINGEN.

berre = bed

bot = erg

dat wil moeke nait lieden = dat wil moeder niet hebben

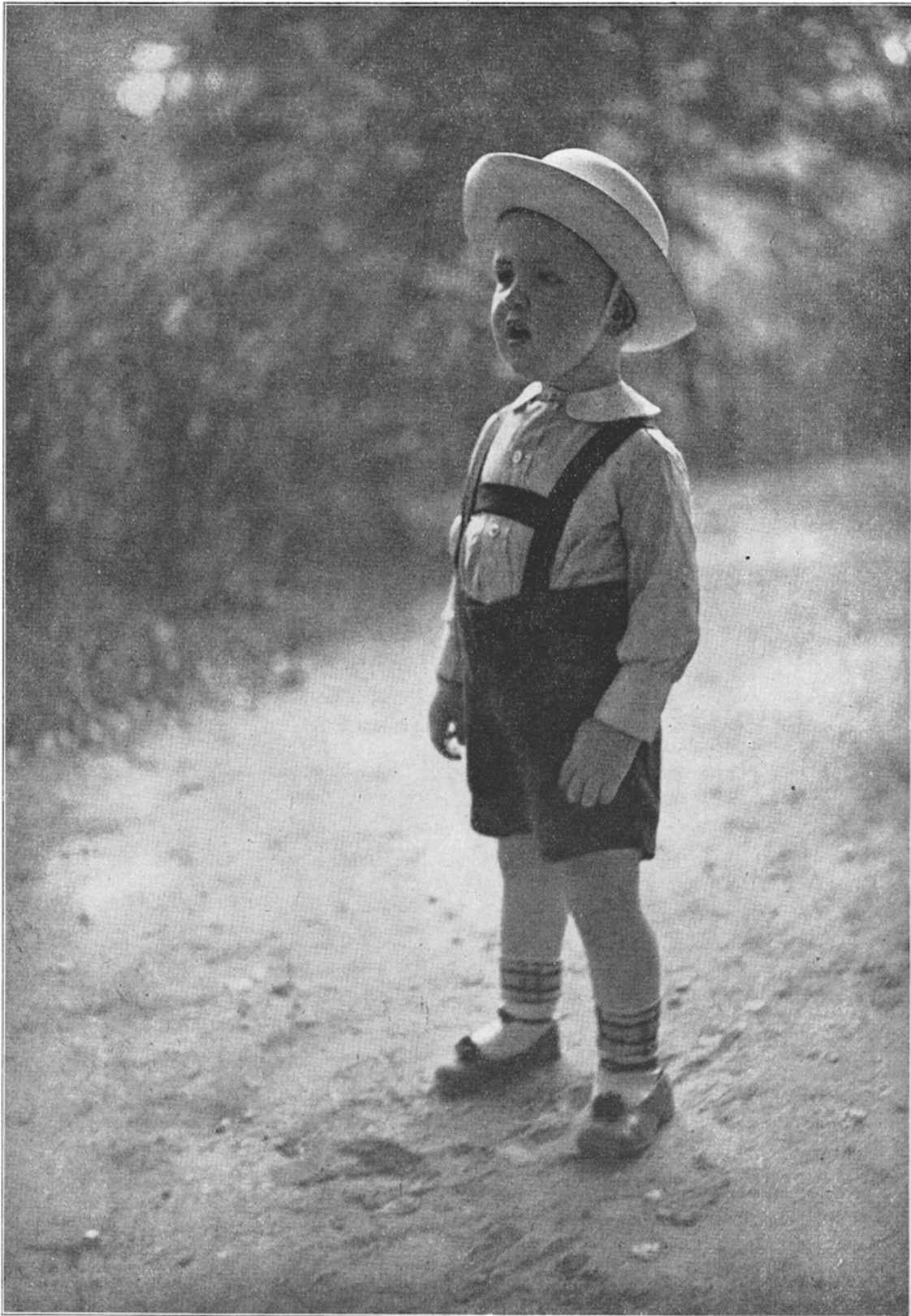
hooskes = kousjes

klaier = kleeding

plaistren = zitten in de gelagkamer

speuldinkje = een stuk speelgoed

verbalderd = van zijn stuk gaan

Wat gebeurt daar ?

Foto van D. F. Eberhardt, Baarn.

FRANÇOISE CARBASIOUS.

HEVIGE scheldpartijen in klei en marmer. Zóó karakteriseert Alb. Draayer—De Haas het futurisme in de beeldhouwkunst. Het futurisme in de schilderkunst heeft nu wel zoo ongeveer afgedaan, maar in de beeldhouwkunst duurt het nog voort. Het futurisme kwam op als reactie tegen het naturalisme en in zooverre heeft het nuttig werk gedaan. Het heeft *afgebroken* en dat is wel eens noodig. Maar opbouwen kon het niet. Het verviel tot allerlei dwaasheden, die alleen ernstig genomen werden door de kunstenaars, die er zich aan schuldig maakten zelf, en door een kleine schaar bewonderaars en bewonderaars, die *alles* goedkeuren, wat zij denken hooge kunst te zijn.

Er zijn altijd menschen, die voor den afgod „kunst” eerbiedig liggen gebogen. Men treft ze ook aan onder hen, die aan „letterkunde”

doen. Kunst, zie je, dat is nu eenmaal kunst en daar voelen die christelijke menschen nu eenmaal niet voor. Het futurisme in de beeldhouw-

kunst zullen we ook wel overwinnen. Want ook dáár breekt het slechts af en het kan niet een nieuwe kunst *scheppen*. Het werk van den beeldhouweres Françoise Carbasius, wijst op iets anders. Zij aanvaardt de natuur als haar groote leerschool. In haar leeft de drang naar het monumentale, zij wil groot en breed zien; ook in het kleine wil zij groot zijn.

Met het naturalisme als zoodanig heeft haar kunst niets te maken. Achter het uiterlijk speurt zij opmerkzaam naar het innerlijk en dat *innerlijke* tracht ze in haar werk te geven.

Dat is ook het doel van de kunst, van *alle* kunst. Wie alleen let op het uiterlijk en een getrouwe copy tracht te geven van wat zintuiglijk waarneembaar is, bereikt nooit iets goeds. Achter wat wij zien verbergt zich wat *niet* kan gezien worden met het zintuiglijk oog, en *toch*

geweten, *toch* gevoeld. Dat geeft die innerlijke ontroering, die elk kunstenaar noodig heeft.

Daarzonder is niets te bereiken. En zal er ooit

Françoise Carbasius.

Kinderkopje.

weer een *christelijke* kunst opbloeien, dat zullen de christen-kunstenaars weer moeten speuren en aanvoelen het eeuwige achter al het tijdelijke, het blijvende in de uitwendige verschijning van wat voorbijgaat.

Française Carbasius heeft oog voor de innerlijkheid, die in de uitwendige verschijningsvorm naar buiten komt. In haar werk is steeds een streven naar waarheid en oprechtheid op te merken.

Zoo heeft ze een dreigende uil gebeeldhouwd. Maar weken lang, vóór ze aan 't werk ging, heeft ze een paar uilen zeer houwgezef waargenomen en bestudeerd. Op een der torens van Geldermalsen of Kesteren was een uilenpaar gevangen en naar het huis van de kunstenaars getransporteerd. De dieren wilden niet wennen. Het verlies van hun vrijheid woog hen te zwaar. Een der dieren kon in 't geheel niet over het verlies van zijn vrijheid heenkomen en stierf.

De tweede uil werd vrijgelaten, maar de kunstenaars was in staat geweest, haar studies te voltooien.

Jarenlang had ze op haar atelier een paar aapjes in een kooi. Er werden zelfs een paar jongen geboren. Als de kunstenaars op haar atelier aanwezig was, werden de aapjes uit de

kooi gelaten en buitelden en dartelden ze naar hartelust. Geen wonder, dat Mej. Carbasius in staat was, nauwkeurige apenstudies te maken. Zoo ging het ook met een Guineesch biggetje.

Ook een witte rat met roode oogjes is op het atelier geweest en de vrienden van de kunstenaars wisten, dat ze haar het grootste genoegen deden, door haar een dier ten geschenke te geven, dat in een stadswoning te houden was.

Wie zóó dicht bij de dieren leeft, leert hen verstaan en begrijpen. Hij is in staat, het innerlijk leven te leeren kennen. Hij kan niet alleen afbreken, maar ook opbouwen.

Voor een grooten tuin aan den Scheveningschen weg werd eens een tuinbeeld besteld. Toen ging de kunstenaars aan 't werk. In haar eigen tuintje had ze een miniatuur vijvertje met een paar goudvisschen. Nu werden een paar eenden aangekocht en tot voorwerpen van studie gemaakt. En eerst toen werd er gewerkt aan het tuinbeeld. Maar ook toen kon de kunstenaars weergeven, wat zij voor innerlijks achter de uitwendige verschijningsvorm gezien had. Uit haar beeld komt heel het bestaan van het dier te voorschijn. Het wordt duidelijk, dat de kunstenaars met groote genegenheid de eenden heeft gadeslagen.

Natuurlijk wordt zoo het werk moeilijk. Men kan veel gemakkelijker futurist zijn. Maar als men eenmaal kunstenaars is, kan men dat *toch* niet zijn, als men tenminste zich in dienst stelt van de schoone bewogenheid.

Deze kunstenaars houdt niet alleen van dieren, ze houdt evenzeer van kinderen.

Wij geven hier een reproductie van een harer kinderkopjes en relief.

Wie een kind zóó weer kan geven, verraadt, dat ze het met een groote, moederlijke liefde heeft waargenomen.

Dit werk is gaaf en af. Men zou het misschien een oogenblik sterker willen wenschen, om dan toch weer te vinden, dat het zóó goed is. Want Françoise Carbasius is zóó en niet anders.

Het is gelukkig, dat deze kunstenaars weer eerlijk en waar durft zijn. Het is gelukkig, dat ze zoo dicht wil leven bij de natuur.

Want nu heeft ze ons iets te zeggen. Nu leert ze ons *zien*. Niet zooals een ontledkundige, die de verschillende deelen van een dier vóór ons legt en dan zegt: Dit is nu dit en dat dier.

Neen, zij toont de kunst en zij mag zeggen: Daar hebt ge nu het *leven*. Want het leven siddert in haar kunstwerk. Ons zóó het leven te laten zien, ons zoo de groote schoonheid van het leven te doen ondergaan, het is groot en heerlijk. Daarom zijn we dankbaar voor het werk, dat Françoise Carbasius ons schonk. Wij krijgen het lief.

voorhof, waar ook de verlangende harten van heidenen het aardse vergeten en in godvruchtigheid den éenen, waren God naderen willen, zijn marktkramen opgeslagen, hebben wisselaars hun tafeltjes neergezet, om het vreemde geld tegen het in den tempel geldige in te wisselen, en daarnaast is de plaats van de offerdieren, die daar ten verkoop staan. Woest marktruomoer schalt hen tegen en in het plechtig, statig feestlied, dat van uit den tempel hierheen klinkt, mengt zich het loeien van de runderen, het blaten van de schapen en het rinkelen van het geld op de tafeltjes, mengt zich ook het gillend gekrijsch van de handelaars, die hun waar aanprijzen en het loven en bieden bij de kramen.

En de Heer ziet op al dat woelen.

In zijn oogen vlamt een heilige toorn.

En Zijn hand grijpt naar het touw op den grond.

Als een ratelende donderslag schalt zijn stem in den voorhof: „Neemt deze dingen van hier weg; maakt niet het huis Mijns Vaders tot een huis van koophandel.”

Met een geesel van touw in zijn hand drijft Hij ze uit den tempel, met hun schapen, ossen en duiven, en de tafels der wisselaars keert Hij om. In enkele minuten is de voorhof van hen gezuiverd.

Stil staat de schare. In het geweten der menschen spreekt een stem: Hij heeft recht. En in hun hart leeft de vraag: Is Hij een profeet? Is Hij meer dan een profeet? Nog durft niemand die vraag uitspreken; niemand in de schare, die zich willoos laat voeren door de leiders.

Ontzet zien de jongeren naar Zijn snelle tucht-oefening en in hun ziel weerklinkt het oude, verheven psalmwoord: „De ijver van Uw huis

heeft mij verslonden.” Zal ook Hem die brandende, heilige ijver brengen in kamp en nood en zal ze Zijn ondergang worden?

In toenemenden schrik staren de naderijlende priesters op de hooge Gestalte, die in het heiligdom staat als een heerscher, die alleen te gebieden heeft. Zij waren tot dusver de beschermers van het heiligdom geweest en hadden deze tempel-ontheiliging geduld. Dat bracht hen immers gewin: de tienden van alles, wat verkocht werd en het plaatsgeld van de kooplieden en de wisselaars.

Daar grijpen ze den moed, om met de vraag te komen: „Wat teeken toont Gij ons, dat Gij deze dingen doet?” Naar Zijn volmacht durven ze Hem vragen, waar toch het recht, Gods heilige wet, luid en onweerstaanbaar voor Hem spreekt.

Met een kort antwoord zendt Hij de vragers heen. En zij wagen het niet, nog langer bij Hem aan te dringen. Voelen zij misschien iets van schaamte over eigen gedrag?

Nog komt het niet tot een openlijke breuk. Maar de Heer weet: De breuk moet komen met den strijd, en Hij weet ook, hoe die strijd zal eindigen, waar de wachters in het heiligdom de zijde van de tempelschenners hebben gekozen.

„Breekt dezen tempel, en in drie dagen zal Ik dien oprichten.”

Verwonderd zien ze Hem aan. Ze verstaan Hem niet. Daar probeeren ze, met Hem een twist-gesprek te beginnen.

Maar Hij wendt zich van hen af.

Dat is het einde van Zijn eerste verschijning als Koning in de koningsstad.

Hij is gekomen tot het Zijne.

Maar de Zijnen hebben Hem niet aangenomen.

DE MEISJESVEREENIGING ALS UITING VAN KRITIEK.

HET is niet onwaarschijnlijk, dat de lezeressen, wanneer ze dit opschrift lezen, zullen zeggen: „o maar, *natuurlijk* is dit een drukfout. Het moet zijn: de M. V. als *voorwerp* van kritiek.” En dan roepen ze in haar herinnering terug uitingen uit vroeger tijd, maar ook van zeer recenten datum, en niet neergepend door den eersten den besten, die kortweg *alle* vereenigingsleven van de vrouw, tenzij het ligt op filantropisch terrein, veroordeelen.

Nu hoop ik hierover later nog wel eens een en ander te zeggen.

Doch voor ditmaal was het heusch mijn bedoeling, de M. V. te beschouwen als *uiting* van kritiek, en de leden, om het eens wat sterk uit

te drukken, als „opstandigen” in den zin, die mevrouw Van Ammers-Küller aan dit woord gaf.

Feministen dus?

Voor ik hierop een antwoord geef, wil ik duidelijkheidshalve even vastleggen, dat ik het woord „meisjesvereenigingen” hier bezig als soortnaam voor *al* die vereenigingen, die in meerder of mindere mate bedoelen de intellectueele ontwikkeling van het meisje te bevorderen. Dit intellectueel dan ook weer genomen in niet al te volstrekten zin. Dus: niet enkel den Bond van M. V. op Ger. Gr., doch evenzeer het Nederl. Verb. van Chr. M. V., en verder iedere vereeniging, die de geestelijke ontwikkeling van haar leden beoogt.

Hoe en waarom zijn die vereenigingen er gekomen?

Waarom was men niet tevreden meer met bij elkaar te zijn, en te naaien voor de armen of de zending? Waarom naast de Union en de Chr. Jonge Vrouwen Bond nog weer een andere organisatie? Die vereenigingen werkten toch goed? En het bezig-zijn voor anderen is toch voor de vrouw, 'n begeerens- en behartigenswaardige taak?

Ongetwijfeld. Ik zou niet graag al die andere vereenigingen zien verdwijnen. Maar ze gaven niet, wat de jonge meisjes van *onzen* tijd zoozeer van noode hebben: voorlichting inzake allerlei verschijnselen op het breede maatschappelijke terrein, die inwerken op het leven van de vrouw; toetsing van die verschijnselen aan Gods Woord.

Het vrouwenleven van nu en van voor vijf en twintig, of wilt ge: vijftig jaar, verschilt zoo heel veel van elkaar, al heeft ook Puk uit „De Opstandigen” gelijk, dat we in ons diepste hart niet zooveel anders zijn dan onze tantes en oud-tantes. In *wezen* niet, doch in de *uiting* van dat wezen wel.

Het is hier niet de plaats, de oorsprong van de vrouwenbeweging in het breede te schetsen. Alleen dit: er kwam onder de vrouwen omstreeks het midden der vorige eeuw een ontwaking, die, o zeker, leidde tot velerlei verkeerde uitwassen; die te vaak vergat dat man en vrouw in wezen verschillend zijn, maar waarbij toch, gelijk Prof. Bavinck dit erkent in zijn bekende boek, op den voorgrond stond het ideëele doel, om de vrouw door verstandelijke, zedelijke, nationale opvoeding op te heffen, haar gezichtskring te verruimen, deel te doen nemen aan de hedendaagsche cultuur, en door haar medewerking de zedelijke waarden der menscheit te verhoogen.

En nu is het wel begrijpelijk, dat men in christelijke kringen langen tijd zeer gereserveerd stond tegenover deze beweging, wijl er in haar veel revolutionaire elementen scholen, maar het is ook te bejammeren, dat men daar vooral, zoo niet enkel, het oog had op het verkeerde in die beweging, en niet begreep, dat de veelal veranderde maatschappelijke omstandigheden ook een verandering voor de vrouw met zich mee brachten. Aan de ééne zijde vermindering van werk, doordat eerst de machine (denk b.v. aan de naaimachine), later de fabriekmatige bereiding van allerlei grondstoffen en levensbehoeften, haar allerlei arbeid uit handen nam; — aan de andere zijde vraagstukken van allerlei aard, diep ingrijpend ook in het leven der vrouw, die ze niet meer zonder aandacht voorbij kon zien, en die ze toch niet bij machte was goed te verstaan, laat staan op te lossen.

Wanneer toen de christenen van jaren en erva-

ring hadden begrepen, dat ze in dezen leiding hadden te geven; dat ze niet konden volstaan met afkeuren en afbreken, maar moesten opbouwen naar eisch van het beginsel, hoe heerlijk zou dit voor de jongeren geweest zijn!

Nu moesten die jongeren veelal zelf zien, hoe ze terecht kwamen. Nu was het onder *hen*, dat de vraag opkwam: op welke wijze kunnen we meerder inzicht krijgen en in de maatschappelijke verhoudingen en vraagstukken, en in de beginselen, waarnaar deze beoordeeld moeten worden?

Het feit, dat die vragen leefden, niet in het hart van een enkele, bijzonder begaafde, of bijzonder vooruitstrevende, doch in veler harten, bracht hen te zamen. Eerst enkelen; een klein getal, een enkele vereeniging.

En die enkelen ondervonden tegenstand; scherpe tegenkanting soms. Doordat hun hunkeren naar meer licht evenmin begrepen werd als het gewicht van velerlei verandering op het breede terrein van het leven.

Men zag in dit samenkomen van jonge meisjes, *niet* om te naaien en te breien; *niet* om te zingen, doch om met elkaar te bespreken Gods Woord; Zijn leidingen met Kerk en Volk; het maatschappelijk gebeuren: een willen-zijn als de man. Een naäpen van wat jonge mannen in *hun* vereenigingen deden; een loslaten van de bescheidenheid, die is het sieraad der vrouw.

Maar de beweging was niet te keeren. Vooral niet meer, toen de groote oorlog heel de maatschappij omzette; de vrouw riep naar posten, nooit door haar bezet; haar eenvoudig niet meer missen kon op kantoor, fabriek en in werkplaats.

De enkelen werden velen. Gelukkig waren er anderen, die begrepen, die leiding wilden en konden geven.

Doch ook: er bleven ouderen, die slechts noodgedwongen hun inzichten veranderden. Die niet begrepen het gewicht der nieuwe jeugdbeweging.

Wanneer niet de maatschappelijke ontwikkeling en omzetting in onze dagen zoo snel ging, zoo niet te keeren was, ik geloof, dat ook de omzetting van denkbeelden in onze kringen méér tijd zou hebben gevorderd.

Het is om haar ingaan tegen die verouderde inzichten; tegen dit beschouwen van ons vereenigingsleven als een gevolg van revolutionaire denkbeelden; tegen dit begrenzen van de taak der vrouw binnen te enge perken, dat ik het oprichten van onze M. V., zooals we die heden kennen, noemde: een uiting van kritiek.

Hoewel ik grif toegeef, dat het afbrekend element in deze kritiek veel minder sterk was dan het opbouwend.

J. M. W.—W.

STRAHLEN-WEBEREI.

EEUWEN en eeuwen hebben de vrouwen gehandwerkt: gesponnen, geweven, later gebreid, gehaakt, en daartusschen aan tapisseriewerk gedaan, met eindeloos geduld soms. Zou het mogelijk zijn, nu, in onzen tijd nog, een nieuwe techniek uit te vinden? En — indien het gebeurde, — hebben de vrouwen van onze dagen nog lust in handwerken? De op kantoor-arbeidende vrouwen en meisjes; de uitgaande jeugd? Las ik niet pas, dat de tegenwoordige vrouw weinig of niet handwerkte, omdat ze veel danste?

Het laatste kan niet gezegd van onze meisjes. En in elk geval: het verschijnen van telkens weer nieuwe handwerkboekjes leert ons: er wordt nog gehandwerkt; in sommige kringen méér misschien dan toen de emancipatie der vrouw pas baan brak en men het vond beneden de ernst, die een gestudeerde vrouw aan haar arbeid verplicht was, dat ze zich bemoeide met zooiets peuterigs en onnuts als handwerken waren. En nieuwe technieken? — Dit kan wel worden gezegd: ons handwerk draagt, over 't geheel, een ander karakter dan dat van onze grootmoeders en oudtantes. Het schiet vlugger op; 't is veel minder peuterwerk; er wordt over 't geheel, meer gelet op artistieke effecten.

Of er beslist iets nieuws onder is? De wijze Prediker zei het al: „er is niets nieuws onder de zon.” En dus is het raffiawerk, dat tegenwoordig zoo in trek is, — dus is ook de nieuwe Strahlen-Weberei gebaseerd op oude ideeën. Het laatstgenoemde werk is zuiver weven; echter niet op een weefgetouw, maar op kartonnen vormen,

die men zelf gereedmaken kan. Meer voor ieder bereikbaar dus.

Het werk op zichzelf is gemakkelijk. De tegenwoordig nog al eens opgang doende spreuk: „een kind kan het doen,” is hier van toepassing. Jare vóór deze handleiding verscheen „weefden” m'n kleine meisjes op deze manier baretten voor haar poppen.

Maar de toepassing! Het kleuren-effect! Het mooie materiaal, dat de fabrieken tegenwoordig leveren.

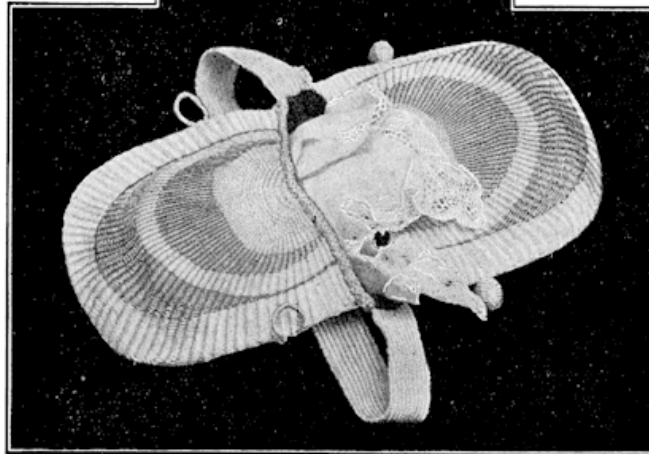
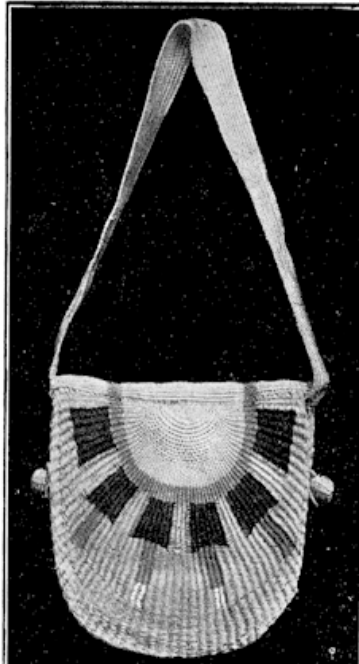
Op de afbeelding ziet men een zijden handtaschje, bestaande uit twee deelen, die met een paar lussen en knopen bevestigd worden.

Wie dit werk wil leeren, koope de handleiding, die tot heden enkel in het Duitsch verschenen is. Daar er duidelijke afbeeldingen in staan, niet alleen van het werk, wanneer het af is, doch ook van de manier, waarop de draden gespannen worden, en op een bijvoegsel de modellen voor de kartonnen vormen zijn afgedrukt, is dit niet zoo'n heel groot bezwaar, ook al leest men soms niet vlot Duitsch.

De volledige titel is „Strahlen-weerei.” Beyers Halbband 120. De prijs voor Nederland is zestig cent. Het is, als al de boeken van deze serie, in handwerk- en manufactuurwinkels verkrijgbaar. Echter levert tegenwoordig de firma Allert de Lange te

Amsterdam deze handleidingen aan den boekhandel, zoodat men ze waarschijnlijk ook daar zal kunnen bekomen. We raden onze lezeressen kennismaking met deze techniek zeer aan.

J. M. W.—W.

NOG TWEE NIEUWE TECHNIEKEN

„EIN neuer Spannstick“ noemde de firma Beyer no. 149 van haar serie. En ze voegde erbij (ik zal het nu maar in 't Nederlandsch zeggen): „Spaarsteek.“ In die bijvoeging zit de waarde van deze techniek. Het lijkt platte steek, wanneer men de afbeeldingen zoo ziet. Doch aan de achterzijde van het werk komen enkel heel kleine stiksteekjes te zien; de patronen zijn zoo ontworpen, dat dit overal mogelijk is, en daardoor spaart men bijkans de helft van de wol, die voor een gewone platte steek noodig is.

Om te laten zien, dat men in deze techniek niet enkel kleedjes, theemutsen en kussens kan maken, doch ook zeer practische kleedingstukken, geven we hierbij de afbeelding van een damesvest.

Zooals men weet, is de vestenmode op 't oogenblik zeer geliefd.

Van iets ingewikkelder constructie is het werken met de Aka-naald, een uitvinding van Alice Kelling, Dresden. Deze techniek wordt op filetstof gewerkt; en is gewoon doorstopwerk; een soort platte steek; een lussensteek, die over de stof ligt, en deze geheel bedekt, en een

Smyrnasteek. Het typische is wel, dat met geheele kluwtjes wordt gewerkt. Maakt het patroon het niet noodig, dan behoeft men de draad niet af te knippen.

De netstof wordt eerst in een passende kleur geverfd, dan op een raam gespannen, en zoo wordt gewerkt. Ook kan men de ondergrond zelf knopen, wat in sommige gevallen het effect verhoogt. Zoo staat er b.v. in de

handleiding een hoed en sjaal, waarvan de stof eerst met de hand uit zandkleurige Shetlandwol is geknoopt, en dan doorgestopt.

Ook in deze techniek kan men vesten en jumpers vervaardigen. De

Aka-naald wordt door de bekende firma Van Wees en Weiss te Zeist in den handel gebracht. Men vrage er in goede handwzaken naar.

De volledige titel van dit werk met de

Aka-naald is Teppich-Knüp-fen, Filet-Stop-fen, Schlingen-Arbeiten mit der Aka-nadel. Het is no. 123 der serie. Ook beide boven-

genoemde handleidingen zijn tot heden enkel in het Duitsch verkrijgbaar. Om met de Aka-naald te leeren werken, moet men de tekst wel goed kunnen lezen of hulp hebben. J. M. W.-W.

